

Arrest

nr. 245 501 van 7 december 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VANCRAEYNES
Place de la Station 9
5000 NAMUR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Xen X, die verklaren van Syrische nationaliteit te zijn, op 19 februari 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 februari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 oktober 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat P. VANCRAEYNES verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissingen

1.1. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van M.A. (verzoeker) als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Syrische nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Tel Hajeb, Aleppo. Op 20 september 2019 vertrok u naar Turkije, waar u anderhalf jaar woonde. Vervolgens vertrok u naar Griekenland waar u een zevental maanden verbleef. U registreerde zich als vluchtelingen bij UNHCR. U werd samen met uw familie in het kader van hervestiging naar Spanje gestuurd. Na vier maanden vertrokken jullie naar Duitsland. Daar werd jullie verzoek om internationale bescherming afgewezen

vanwege uw status in Spanje. U werd na een verblijf van acht maanden naar Spanje gerepatriëerd. In Spanje werden jullie ondersteund door de organisatie Apiacm. Zij betaalden de huur van jullie woning. Na elf maanden moesten jullie een andere woning zoeken. U vond een woning in een dorp in de buurt van de stad Huesca. Deze woning werd ook betaald door Apiacm. U volgde een lassoopleiding en ging op zoek naar werk. U vond echter geen werk. Na twee jaar zou het ondersteuningsprogramma van Apiacm aflopen. U ging vervolgens naar de sociale dienst van de gemeente om hulp vragen. Zij stelden dat ze uw kinderen zouden afnemen indien u niet in uw onderhoud zou kunnen voorzien.

Uw zoon heeft last van hyperkinesie en concentratieproblemen. Uw dochter heeft post-traumatische stress door de oorlog in Syrië. Uw vrouw heeft dertig jaar geleden haar arm verbrand.

U bent op 5 september 2019, voordat het ondersteuningsprogramma van Apiacm afliep, met uw vrouw A.A. (...) (CGVS 19/22847B, OV 8907832) en kinderen uit Spanje vertrokken.

U diende op 12 september 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legt u de Syrische identiteitskaart van u en uw echtgenote, een rijbewijs, een familieboekje, een legerboekje, een getuigenschrift van uw legerdienst, drie Duitse medische attesten, twee Duitse attesten van een psychiater, twee Griekse medische voorschriften, een overzicht van sollicitaties, een attest van het departement voor sociale rechten waarbij uw zoon I. (...) een behandeling logopedie wordt toegekend en een attest van het departement van onderwijs van de overheid van de provincie Aragon met betrekking tot uw zoon I. (...).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard.

Uit uw verklaringen en de documenten in uw administratief dossier, blijkt dat u een internationale beschermingsstatus hebt verkregen in Spanje (CGVS, p. 5 en 6).

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een verzoeker die reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren. U verkeert niettemin in de mogelijkheid om elementen aan te brengen waaruit kan blijken dat de bescherming die u in deze lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn.

Er moet echter worden gesteld dat u geen elementen vermeldt waaruit kan blijken dat u Spanje hebt verlaten wegens een gegronde vrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming verklaart u dat u geen werk vond in Spanje, dat uw vrouw en kinderen medische problemen hebben, dat niet al uw kinderen naar school konden omdat u de schoolkosten niet volledig kon betalen en dat men uw kinderen zal afnemen indien u niet in uw onderhoud kan voorzien (CGVS, p. 8).

Vooreerst moet er worden benadrukt dat u als persoon die internationale bescherming geniet, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement geniet en dat u geen elementen aanhaalt waaruit zou blijken dat deze bescherming zou hebben opgehouden te bestaan.

Er moet verder worden gesteld dat u geen elementen vermeldt waaruit kan blijken dat u Spanje hebt verlaten wegens een gegronde vrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Nergens in uw verklaringen kan er immers een band worden afgeleid tussen de door u aangehaalde vluchtmotieven en een van de vijf criteria van de Vluchtelingenconventie.

U slaagt er verder niet in aan te tonen dat u zich in Spanje in een situatie van extreme materiële armoede bevond die u niet in staat stelde in uw meest elementaire behoeften te voorzien, zoals onder meer voedsel, persoonlijke hygiëne en een plaats om te leven, en dat de tekortkomingen in Spanje, waar u internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereikten waardoor u in een situatie terecht was gekomen die zo ernstig was dat deze negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. U toont evenmin aan dat u bij terugkeer met een dergelijke situatie zou worden geconfronteerd. Er moet immers worden vastgesteld dat uit uw verklaringen met betrekking tot uw situatie in Spanje blijkt dat u in door de autoriteiten basisvoorzieningen ter beschikking kreeg gesteld. Zo blijkt uit uw verklaringen dat u en uw gezin beschikten over een huurwoning die voor jullie werd betaald (CGVS, p. 6 en CGVS II, p. 7). Voorts verklaart u dat zeven van uw acht kinderen naar school gingen en de jongste naar de opvang (CGVS II, p. 4). Tevens blijkt dat jullie toegang hadden tot medische en psychologische hulp. Uit uw verklaringen

blijkt dat uw dochter naar een psycholoog ging (CGVS, p. 9 en 10). Ook uw zoon ging naar een dokter in Spanje (CGVS, p. 9). Tevens werd een scan van zijn hersenen genomen (CGVS II, p. 5). Ook uw vrouw had toegang tot medische hulp. Ze ging naar een dokter en specialist voor haar arm, kreeg medicatie voorgeschreven en onderging een MRI-scan (CGVS 19/22847B, p. 4 en 5). Zij ging ook naar een tweede specialist voor een tweede opinie (CGVS, 19/22847B, p. 5). Verder blijkt uit uw documenten dat uw zoon I. (...) een aangepast leerprogramma kreeg en een logopedische behandeling.

De loutere verklaring geen werk te kunnen vinden omdat er in het algemeen weinig werk is in Spanje doet geen afbreuk aan de vaststelling dat u niet aantoonbaar bij terugkeer te zullen terechtkomen van extreme materiële armoede bevond die u niet in staat stelde in uw meest elementaire behoeften te voorzien.

Wat betreft uw verklaringen over een procedure waarbij uw kinderen kunnen worden afgenomen indien u niet in uw levensonderhoud kan voorzien dient opgemerkt te worden dat u van een dergelijke procedure geen enkel bewijs neerlegt. Bovendien werd een dergelijke procedure in uw geval niet opgestart (CGVS, p. 12).

Overeenkomstig het recht van de Unie zijn er aan uw status diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden.

Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U hebt een internationale beschermingsstatus in Spanje verkregen. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen / Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

Gelet op de voorgaande vaststellingen, dient er te worden vastgesteld dat uw basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn in Spanje en dat uw levensomstandigheden er niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

De overige door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw Syrische identiteitsdocumenten en legerboekje hebben betrekking op uw identiteit en herkomst uit Syrië, die hier niet onmiddellijk betwist worden. Uw cv op zich biedt geen bijkomende informatie met betrekking tot uw situatie in Spanje.

Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig

zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Spanje, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door een andere lidstaat van de Europese Unie en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Syrië."

1.2. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van A.A. (verzoekster) als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Syrische nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Kobani, Aleppo. Op 20 september 2019 vertrok u naar Turkije, waar u anderhalf jaar woonde. Vervolgens vertrok u naar Griekenland waar u een zevental maanden verbleef. U registreerde zich als vluchtelingen bij UNHCR. U werd samen met uw familie in het kader van hervestiging naar Spanje gestuurd. Na vier maanden vertrokken jullie naar Duitsland. Daar werd jullie verzoek om internationale bescherming afgewezen vanwege uw status in Spanje. U werd na een verblijf van acht maanden naar Spanje gerepatrieerd. In Spanje werden jullie ondersteund door een organisatie. Zij gaven 800 euro per maand. U echtgenoot vond geen werk. Na twee jaar zou het ondersteuningsprogramma van de organisatie aflopen. U ging vervolgens naar de sociale dienst van de gemeente om hulp vragen. Zij stelden dat ze uw kinderen zouden afnemen indien u niet in uw onderhoud zou kunnen voorzien.

Uw zoon heeft last van hyperkinesie en concentratieproblemen. Uw dochter heeft post-traumatische stress door de oorlog in Syrië. Uw vrouw heeft dertig jaar geleden haar arm verbrand.

U bent op 5 september 2019 met uw man A.M. (...) (CGVS 19/22847, OV 8907832) en kinderen uit Spanje vertrokken.

U diende op 12 september 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legt u een Syrische identiteitskaart neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard.

U beroept zich op dezelfde motieven als uw echtgenoot A.M. (...). In het kader van zijn verzoek om internationale bescherming werd besloten tot een niet-ontvankelijkheidsverklaring die luidt als volgt:

"Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard.

Uit uw verklaringen en de documenten in uw administratief dossier, blijkt dat u een internationale beschermingsstatus hebt verkregen in Spanje (CGVS, p. 5 en 6).

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een verzoeker die reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren. U verkeert niettemin in de mogelijkheid om elementen aan te brengen waaruit kan blijken dat de bescherming die u in deze lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn.

Er moet echter worden gesteld dat u geen elementen vermeldt waaruit kan blijken dat u Spanje hebt verlaten wegens een gegronde vrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming verklaart u dat u geen werk vond in Spanje, dat uw vrouw en kinderen medische problemen hebben, dat niet al uw kinderen naar school konden omdat u de schoolkosten niet volledig kon betalen en dat men uw kinderen zal afnemen indien u niet in uw onderhoud kan voorzien (CGVS, p. 8).

Vooreerst moet er worden benadrukt dat u als persoon die internationale bescherming geniet, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement geniet en dat u geen elementen aanhaalt waaruit zou blijken dat deze bescherming zou hebben opgehouden te bestaan.

Er moet verder worden gesteld dat u geen elementen vermeldt waaruit kan blijken dat u Spanje hebt verlaten wegens een gegronde vrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Nergens in uw verklaringen kan er immers een band worden afgeleid tussen de door u aangehaalde vluchtmotieven en een van de vijf criteria van de Vluchtelingenconventie.

U slaagt er verder niet in aan te tonen dat u zich in Spanje in een situatie van extreme materiële armoede bevond die u niet in staat stelde in uw meest elementaire behoeften te voorzien, zoals onder meer voedsel, persoonlijke hygiëne en een plaats om te leven, en dat de tekortkomingen in Spanje, waar u internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereikten waardoor u in een situatie terecht was gekomen die zo ernstig was dat deze negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. U toont evenmin aan dat u bij terugkeer met een dergelijke situatie zou worden geconfronteerd. Er moet immers worden vastgesteld dat uit uw verklaringen met betrekking tot uw situatie in Spanje blijkt dat u in door de autoriteiten basisvoorzieningen ter beschikking kreeg gesteld. Zo blijkt uit uw verklaringen dat u en uw gezin beschikten over een huurwoning die voor jullie werd betaald (CGVS, p. 6 en CGVS II, p. 7). Voorts verklaart u dat zeven van uw acht kinderen naar school gingen en de jongste naar de opvang (CGVS II, p. 4). Tevens blijkt dat jullie toegang hadden tot medische en psychologische hulp. Uit uw verklaringen blijkt dat uw dochter naar een psycholoog ging (CGVS, p. 9 en 10). Ook uw zoon ging naar een dokter in Spanje (CGVS, p. 9). Tevens werd een scan van zijn hersenen genomen (CGVS II, p. 5). Ook uw vrouw had toegang tot medische hulp. Ze ging naar een dokter en specialist voor haar arm, kreeg medicatie voorgeschreven en onderging een MRI-scan (CGVS 19/22847B, p. 4 en 5). Zij ging ook naar een tweede specialist voor een tweede opinie (CGVS, 19/22847B, p. 5). Verder blijkt uit uw documenten dat uw zoon I. (...) een aangepast leerprogramma kreeg en een logopedische behandeling.

De loutere verklaring geen werk te kunnen vinden omdat er in het algemeen weinig werk is in Spanje doet geen afbreuk aan de vaststelling dat u niet aantoonde bij terugkeer te zullen terechtkomen van extreme materiële armoede bevond die u niet in staat stelde in uw meest elementaire behoeften te voorzien.

Wat betreft uw verklaringen over een procedure waarbij uw kinderen kunnen worden afgenomen indien u niet in uw levensonderhoud kan voorzien dient opgemerkt te worden dat u van een dergelijke procedure geen enkel bewijs neerlegt. Bovendien werd een dergelijke procedure in uw geval niet opgestart (CGVS, p. 12).

Overeenkomstig het recht van de Unie zijn er aan uw status diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden.

Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U hebt een internationale beschermingsstatus in Spanje verkregen. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en

anderen / Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

Gelet op de voorgaande vaststellingen, dient er te worden vastgesteld dat uw basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn in Spanje en dat uw levensomstandigheden er niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

De overige door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw Syrische identiteitsdocumenten en legerboekje hebben betrekking op uw identiteit en herkomst uit Syrië, die hier niet onmiddellijk betwist worden. Uw cv op zich biedt geen bijkomende informatie met betrekking tot uw situatie in Spanje.

Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Spanje, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897)."

Bijgevolg kan u evenmin aantonen dat u bij terugkeer naar Spanje terecht zou komen in een situatie die een schending zou inhouden van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

De door u neergelegde Syrische identiteitskaart heeft betrekking op uw identiteit en herkomst uit Syrië, die hier niet onmiddellijk betwist worden.

Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Spanje, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door een andere lidstaat van de Europese Unie en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Syrië."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoekende partijen beroepen zich in een enig middel op "de schending van artikel 1, afdeling A, §2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 48/3, 48/4, 57/6 §3 en 62 van de wet van 15 december 1980 op de toegang, het verblijf, de vesting en de verwijdering van de vreemdelingen, en van de gegrondheid en de wettelijkheid van de beslissing betreffende de hoedanigheid van vluchteling en het statuut van de subsidiaire bescherming en van art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 3 en 8 van het EVRM evenals van het beginsel van behoorlijk bestuur evenals het beginsel van nauwkeurigheid en voorzorg".

Verzoekende partijen wijzen op de inhoud van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) en betogen:

"Overwegend dat in het kader van de toepassing van artikel 57/6, §3 van de wet van 15 december 1980, het tot tegenpartij toekomt te onderzoeken of de vreemdeling van een effectieve bescherming in SPANJE kan genieten en of deze bescherming de standaarden beantwoordt.

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verklaarde : "De wetgever bedoelt dus de handhaving van het principe dat de persoon die België verzoekt om internationale bescherming toe te kennen terwijl dergelijke bescherming reeds toegekend is in een ander EU land, moet aantonen dat ze niet kan rekenen op deze bescherming".

Dat het Hof van Justitie van de Europese Unie al geoordeeld heeft dat deze bescherming moest dezelfde zijn als die van het Verdrag van Genève, maar ook moest gewaardeerd worden in de mate van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950, (arrest 21.12.2011 NS ea zaken C411/10 en C493/10: EU:C:2011: 865 punt 78).

Dat ook volgens het Hof van Justitie van de Europese Unie, het aan tegenpartij toekomt te onderzoeken of, in dit geval, verzoeker werkelijk van zulk een bescherming kan genieten, (idem punt 80).

Dat artikel 33 §2 van de Richtlijn 2013/32/EU en dus bijgevolg de wetten die deze bepaling omzetten, geïnterpreteerd moeten worden naar de maatstaf van de rechtspraak van het Europees Hof van de Europese Unie.

Dat in dit verband, verzoekers talrijke documenten neerleggen, die het toelaten de uiterst preciaire omstandigheden waarin zij gedwongen zijn in SPANJE te leven, bewijzen.

Dat, daaruit voortvloeit dat de toepassing van artikel 57/6§3 lid 1,3° van de wet van 15.12.1980 niet kan leiden tot de terugzending van een aanvrager van internationale bescherming naar een land met risico's op behandelingen die door art. 4 van het Handvest en art 3 van EVRM verboden zijn, zelfs als dit land het statuut van vluchteling erkende. Het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde dat het niet uitgesloten kan worden dat het gemeenschappelijk asielstelsel moeilijk functioneert in bepaald land, zodat een ernstig risico bestaat dat de asielzoekers behandeld worden op een manier die niet overeenstemt met hun grondrechten. Het kan ook niet uitgesloten worden dat zelfs bij geen systemisch gebrek, echte risico's op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van art.4 van het handvest en art.3 EVRM, in uitzonderlijke omstandigheden, gevolgen kunnen hebben op de overbrenging van een asielzoeker (in die zin, arrest HJEU arrest 16.02.2017 CK ea C).

Dat verzoekers, tijdens hun verhoor door tegenpartij, het geheel van de onmenselijke condities waarin ze moeten leven hebben kunnen uitleggen.

Dat verzoekster gezondheidsproblemen gekend heeft, die aan de sanitaire situatie te wijten zijn.

Dat al de verklaringen van verzoekers, indien ze niet door tegenpartij betwijfeld worden, ook door bronnen van onafhankelijke documentatie, vanuit NGO'S bevestigd worden.

Op dit stadium is het nodig een onderscheid te maken tussen de situatie van erkende vluchtelingen, die in SPANJE leven, en degenen die gedwongen zijn er naartoe terug te keren ten gevolge van de weigering van internationale bescherming in een andere lidstaat van de EU."

Omtrent de situatie voor de vluchtelingen die in Spanje verblijven, doen verzoekende partijen gelden:

"Dat al deze informatie nog eens een afspiegeling vormt van de verklaringen van verzoekers en bevestigen het uiterst onzekerheid waarin de vluchtelingen die door Griekenland erkend zijn, leven;

Dat zo, hoewel zij bijzonder kwetsbaar zijn, wat erkend is wegens de vervolgingen waarvan zij in hun land van herkomst slachtoffer waren, zij in Griekenland van geen enkele bescherming genieten en nog

erger, dat ze zelfs blootgesteld worden aan onmenselijke en vernederende behandelingen, die schendingen van artikel 3 EVRM vormen.

Dat uit wat hierboven vermeld wordt, voortvloeit dat verzoekers dwingen naar Griekenland terug te keren, een schending vormt van de bepalingen van het middel en onder andere van artikel 3 EVRM, onder andere wegens de levensomstandigheden van de erkende vluchtelingen die daar heersen.”

Vervolgens citeren verzoekende partijen uit en verwijzen zij naar twee arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) en geven zij aan:

“Dat verzoekers aangetoond hebben, dat ze niet in SPANJE konden terugkeren om er te leven, daar ze onvermijdelijk slachtoffers zouden worden van onmenselijke en vernederende behandelingen, in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Dat met de uiterste kwetsbaarheid van verzoekers rekening gehouden moet worden.

Dat zij allereerst door hun 8 minderjarige kinderen vergezeld worden.

Dat deze kinderen, gezien hun status en hun verhaal noodzakelijkerwijs kwetsbare personen zijn.

Dat verzoekers aan aanzienlijke fysische en psychische gezondheidsproblemen lijden.

Dat verzoeker uitdrukkelijk meldt dat deze gezondheidstoestand aan de onmenselijke levensomstandigheden in SPANJE te wijten is.

Dat de kinderen van verzoekers ook het slachtoffer van gezondheidsproblemen zijn.

Dat hun kwetsbaarheid versterkt is door de levensomstandigheden die zij in SPANJE moesten verduren.

Dat uit de rechtspraak van deze Rechtsmacht en die van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat tegenpartij de levensomstandigheden in het land waar verzoekers concreet de vluchtelingenstatus verkregen hebben moet beoordelen.

Dat een dergelijke verplichting versterkt wordt vanaf het ogenblik dat verzoekers als vluchteling worden erkend, rekening houden met hun kwetsbaarheid. Dat deze Rechtsmacht zo verklaarde dat (RvV, arrest nr. 229 329 dd. 27 november 2019)

(...)

Dat tegenpartij zich in casu onthouden heeft van een dergelijk onderzoek uit te voeren, en zich ertoe beperkte naar de enige verklaringen van verzoekers te verwijzen.

Dat tegenpartij geen rekening gehouden heeft met het feit dat verzoekers zonder geld zaten, dat zijn niet in staat waren om een werk en een stabiele huisvesting te vinden, en afhankelijk waren van de welwillendheid van de autoriteiten.

Dat het AIDA verslag van maart 2019, de verklaringen van verzoeker bevestigingen, gezien men met name leest dat

(...)

Dat hetzelfde geldt voor de opvoeding van de kinderen, die gewoonweg geen toegang hebben tot die opvoeding

(...)

Dat de Spaanse autoriteiten trouwens bij beslissing van 06 februari 2019 alle bijstand aan verzoekers ontnomen hebben.

Dat zij dus alle bijstand verloren en dus in grote nood waren.

Dat dit de onmenselijke en vernederende behandelingen aantoont die zij in geval van terugkeer naar SPANJE zullen ondergaan, gezien zij op straat zullen moeten leven zonder hun 8 minderjarige kinderen te kunnen voeden en huisvesten.”

Verzoekende partijen betogen nog dat verweerder het belang van het kind in acht had moeten nemen doch dit niet deed.

Voorts stellen zij:

“Overwegend dat de hier aangehaalde situatie, de al heel beroerende situatie is van erkende vluchtelingen, die in SPANJE wonen.

Dat er hierna sprake zal zijn van vluchtelingen die in SPANJE erkend zijn, die gedwongen zijn er terug te keren en van de omstandigheden waarin ze gedwongen worden te leven.

Dat de levensomstandigheden waarin ze gedwongen zijn te leven, duidelijk strijdig zijn met art. 3 EVRM en onmenselijke en vernederende behandelingen vormen.”

In conclusie, voeren verzoekende partijen aan:

“Overwegend dat het Europees Hof van de Rechten van de Mens, in een arrest JABARI t/ TURKIJE, van 11 juli 2000, geoordeeld heeft dat: « Eu égard au fait que l'article 3 consacre l'une des valeurs fondamentales des sociétés démocratiques et prohibe en termes absolus la torture ou les peines ou traitements inhumains ou dégradants, la Cour observe que l'allégation d'une personne selon laquelle

son expulsion vers un pays tiers l'exposerait à un risque de subir un traitement contraire à l'article 3 doit nécessairement faire l'objet d'un examen rigoureux. »

Dat het daardoor heel zorgwekkend is in de betwiste beslissing te lezen, dat tegenpartij er zich mee tevreden stelt naar de internationale en Europese teksten die door SPANJE goedgekeurd werden, terug te sturen en vermeldt dat zij zich verbonden heeft deze te eerbiedigen.

Dat tegenpartij zich beperkt heeft de grote beginsels te herinneren evenals de belofte van SPANJE deze beginsels te eerbiedigen.

Dat het tegenpartij toekomt de werkelijke omstandigheden waarin verzoekers gedwongen zijn te leven, na te zien.

Dat ze zich niet tevreden mag stellen, door alleen naar de enige toepasselijke wetgeving te verwijzen, zonder in concreto na te zien of deze bepalingen gerespecteerd worden.

Dat de rechtspraak van het Europees Hof van de rechten van de Mens dit uitdrukkelijk vermeldt.

Dat dit heel duidelijk niet het geval is....

Dat de hierboven aangehaalde elementen deze permanente schending in SPANJE van artikel 3 EVRM ten aanzien van de vluchtelingen toont.

Dat daardoor België even schuldig is als de Spaanse autoriteiten, van de onmenselijke en vernederende behandeling waarvan verzoekers slachtoffers zullen zijn.

Dat noch eens, het Europees Hof van de Rechten van de Mens dit duidelijk vermeldt: « Eu égard à ces considérations, la Cour juge établi que la requérante risque réellement de subir un traitement contraire à l'article 3 si elle est renvoyée en Iran. En conséquence, l'arrêté ordonnant son expulsion, s'il était mis à exécution, emporterait violation de l'article 3 » (EHRM, Arrest JABARI t/ TURQUIJE, van 11 juli 2000).

Dat wat uit dit arrest voortvloeit niet mutatis mutandis aan dit geval toegepast mag worden en daardoor kan worden geconcludeerd dat indien verzoekers naar hun land van herkomst teruggezonden moesten worden, ze slachtoffers zouden zijn van onmenselijke en vernederende behandelingen, wat een schending van artikel 3 van het EVRM zou vormen en daardoor indien België verzoekers naar SPANJE terugstuurt, zij zelf art. 3 van het EVRM schendt.

Dat daarbij, de heel bijzondere kwetsbaarheid waarvan verzoekers slachtoffers zijn, een diepgaand examen rechtvaardigt, wat niet door tegenpartij uitgevoerd wordt.

Dat zij daarbij, de bepalingen van het middel schendt.”

2.2. Verzoekende partijen vragen op basis van het voorgaande in hoofddorde om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.3. Verzoekende partijen voegen ter staving van hun betoog een niet-vertaald Spaans document bij het verzoekschrift (bijlage 2). Blijkens het gestelde in het verzoekschrift, zou dit de beslissing betreffen vanwege de Spaanse autoriteiten om de bijstand aan verzoekende partijen stop te zetten.

3. Beoordeling van de zaak

3.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoekende partijen duiden niet op welke wijze zij het beginsel dat zij omschrijven als “*beginsel van nauwkeurigheid en voorzorg*” geschonden achten. Derhalve wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

Verzoekende partijen geven evenmin aan op welk beginsel zij doelen waar zij zich, benevens op de motiveringsplicht, beroepen op “*het beginsel van behoorlijk bestuur*”. Ook preciseren zij niet waaruit deze schending zou bestaan. Bijgevolg wordt ook deze schending niet op dienstige wijze uiteengezet.

3.2. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een terugleidings- of verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoekende partijen in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus voorts integraal deel uit van onderhavig arrest.

Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM is dan ook niet aan de orde.

3.3. De Raad doet in het kader van onderhavig beroep, zoals reeds werd opgemerkt, geen uitspraak over een terugleidings- of verwijderingsmaatregel, noch over burgerlijke rechten of de gegrondheid van een strafvervolging. Hij beschikt over een gebonden bevoegdheid en gaat louter na of in hoofde van verzoekende partijen al dan niet is voldaan aan de voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming.

De schending van artikel 8 EVRM, dat het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven behelst, wordt, te meer nu verzoekende partijen niet concretiseren waaruit deze schending zou bestaan of op welke wijze deze bepaling door de bestreden zou (kunnen) zijn geschonden, bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

3.4. Hoewel het hoger belang van het kind krachtens artikel 57/1, § 4 van de Vreemdelingenwet een doorslaggevende overweging vormt die de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet leiden tijdens het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming, kan een loutere verwijzing naar dit hoger belang verder niet volstaan om in hoofde van verzoekende partijen en/of hun kinderen het bestaan van een nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Het gegeven dat de belangen van het kind bij elke handeling die het kind aangaat de eerste overweging vormen, kan geen afbreuk doen aan de eigenheid van het asielrecht, waarin de artikelen van de Vreemdelingenwet in uitvoering van Europese regelgeving en van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 in duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de toekenning van internationale bescherming.

De situatie van de kinderen van verzoekende partijen en hun persoonlijke omstandigheden worden in hetgeen volgt uiteraard wel terdege in rekening gebracht en mee in de beoordeling betrokken.

3.5. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissingen kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissingen worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen deze motieven kennen en aan inhoudelijke kritiek onderwerpen. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden.

3.6. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekende partijen de bestreden beslissingen aanvechten noch betwisten waar terecht wordt gesteld dat in hunner hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat de rechten van verzoekende partijen werden gerespecteerd en dat zij konden voldoen aan hun verplichtingen.

3.7. De bestreden beslissingen zijn geschraagd op artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling, die de omzetting vormt van artikel 33, 2°, a) van Richtlijn 2013/32/EU, bepaalt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie.

In dit kader dient vooreerst te worden opgemerkt dat verzoekende partijen niet betwisten, en dat uit de stukken van het dossier genoegzaam blijkt, dat verzoekende partijen internationale bescherming genieten in Spanje. Bijgevolg dient samen met verweerder te worden besloten dat niets erop wijst dat verzoekende partijen, die in dit land over een internationale beschermingsstatus beschikken, heden niet zouden kunnen terugkeren naar en niet opnieuw zouden worden toegelaten tot Spanje.

In het kader van de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, kan voorts worden gewezen op de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof. Op 26 juni 2008 stelde het hof dat *“gezien alle EU-lidstaten partij zijn bij het EVRM, er mag van uit gegaan worden dat de*

fundamentele rechten er niet geschonden worden, of op z'n minst dat de betrokkenen er over de nodige beroepsmogelijkheden beschikken indien dit het geval moest zijn" (GwH 26 juni 2008, nr.95/2008).

Eveneens kan worden verwezen naar de rechtspraak van het Europese Hof van Justitie. In het arrest van het Hof (Grote kamer) van 19 maart 2019 werd in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17 gesteld als volgt:

"83 Wat ten eerste de in punt 81 van het onderhavige arrest bedoelde situatie betreft, moet in herinnering worden gebracht dat het Unierecht steunt op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen, zoals is bepaald in artikel 2 VEU. Deze premisse impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de in het Handvest erkende grondrechten, met name in de artikelen 1 en 4 van het Handvest, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is vastgelegd (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 80 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

84 Het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten is in het Unierecht van wezenlijk belang, aangezien het de mogelijkheid biedt om een ruimte zonder binnengrenzen te verwezenlijken en in stand te houden. Meer in het bijzonder vereist het beginsel van wederzijds vertrouwen, met name wat de ruimte van vrijheid, veiligheid en recht betreft, dat elk van de lidstaten, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat alle andere lidstaten het Unierecht en, met name, de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 81 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

85 Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die om internationale bescherming verzoeken, in elke lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, het Verdrag van Genève en het EVRM (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 82 en aldaar aangehaalde rechtspraak). Dit is met name het geval bij de toepassing van artikel 33, lid 2, onder a), van de procedurerichtlijn, dat in het kader van de bij die richtlijn ingevoerde gemeenschappelijke asielprocedure, een uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen vormt.

86 Toch kan niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken, in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (zie arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 83 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

87 In dit verband zij erop gewezen dat, gelet op de algemene en absolute aard van het in artikel 4 van het Handvest opgenomen verbod, dat nauw verband houdt met de eerbiediging van de menselijke waardigheid en dat zonder enige mogelijkheid tot afwijking alle vormen van onmenselijke of vernederende behandeling verbiedt, voor de toepassing van artikel 4 niet van belang is of de betrokken persoon een ernstig risico loopt op een dergelijke behandeling op het moment zelf van de overdracht, dan wel tijdens de asielprocedure of na afloop daarvan (zie naar analogie arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 88).

88 Wanneer de rechter bij wie beroep wordt ingesteld tegen een besluit waarbij een nieuw verzoek om internationale bescherming is afgewezen wegens niet-ontvankelijkheid, over gegevens beschikt die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat er in de lidstaat die reeds subsidiaire bescherming heeft verleend, een dergelijk risico bestaat, is deze rechter dan ook ertoe gehouden om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken (zie naar analogie arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 90 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

89 In dat verband dient te worden benadrukt dat de in het vorige punt van het onderhavige arrest vermelde tekortkomingen alleen dan onder artikel 4 van het Handvest vallen – welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM en waarvan de inhoud en reikwijdte dus krachtens artikel 52, lid 3, van het Handvest dezelfde zijn als die welke er door genoemd verdrag aan worden toegekend – wanneer die tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 91 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

90 Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire

behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 92 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

91 Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 93).

92 Gelet op de vragen die in dit verband bij de verwijzende rechter rijzen, dient erop te worden gewezen dat, in het licht van het belang van het beginsel van wederzijds vertrouwen voor het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, schendingen van de bepalingen van hoofdstuk VII van de kwalificatierichtlijn die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest, de lidstaten niet beletten de bij artikel 33, lid 2, onder a), van de procedurerichtlijn verleende bevoegdheid uit te oefenen.

93 De eveneens door de verwijzende rechter vermelde omstandigheid dat personen die subsidiaire bescherming genieten in de lidstaat die de verzoeker een dergelijke bescherming heeft verleend, geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen genieten die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden, zonder dat zij evenwel anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, kan alleen dan leiden tot de vaststelling dat de verzoeker er wordt blootgesteld aan een reëel risico op een behandeling die in strijd is met artikel 4 van het Handvest, wanneer die omstandigheid tot gevolg heeft dat die verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie, die beantwoordt aan de in de punten 89 tot en met 91 van het onderhavige arrest genoemde criteria.

94 Hoe dan ook kan op basis van het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds subsidiaire bescherming heeft verleend, niet worden geconcludeerd dat de betrokken persoon bij overdracht aan die lidstaat, zal worden blootgesteld aan een reëel gevaar voor een behandeling die onverenigbaar is met artikel 4 van het Handvest (zie naar analogie arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 97)."

Verzoekende partijen dienen overeenkomstig het voorgaande *in casu* aldus aan te tonen dat er in Spanje sprake zou zijn van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken, alsmede dat deze tekortkomingen, gelet op alle gegevens van de voorliggende zaak, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, en dit in zulke mate dat zij persoonlijk zouden worden geconfronteerd met een zeer verregaande materiële deprivatie waardoor zij in een situatie zouden terechtkomen die dermate ernstig is dat hun toestand op zich kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. Zoals verweerder met recht opmerkt in de bestreden beslissing en in tegenstelling met wat verzoekende partijen meermaals laten uitschijnen in het voorliggende verzoekschrift, is het aldus niet aan verweerder om het tegendeel aan te tonen doch komt het aan verzoekende partijen toe om het vermoeden dat hun grondrechten als begunstigden van internationale bescherming in de EU-lidstaat die hen deze bescherming verleende geëerbiedigd worden te weerleggen.

Verzoekende partijen wijzen in deze (opnieuw) op het gegeven dat zij acht kinderen hebben, op hun levensomstandigheden in Spanje, op de gezondheidsproblemen van een aantal leden van de familie, op het gebrek aan (toegang tot de) opvoeding van de kinderen, op de beslissing van de Spaanse autoriteiten om de bijstand aan verzoekende partijen stop te zetten (die zij trachten te staven aan de hand van het niet-vertaalde stuk bij het verzoekschrift) en op de vrees dat zij niet zouden kunnen voorzien in de nodige voeding en huisvesting. Ter staving van hun betoog, verwijzen verzoekende partijen naar en citeren zij uit algemene informatie.

Uit de door verzoekende partijen aangehaalde en voorliggende landeninformatie kan in dit kader, dit in tegenstelling met wat verzoekende partijen laten uitschijnen in het verzoekschrift, echter in het geheel niet worden afgeleid dat de algemene situatie in Spanje zou worden gekenmerkt door dermate structurele en verregaande tekortkomingen of van zulke ernstige aard zou zijn dat deze op zich volstaat om aan te tonen dat eenieder die aldaar internationale bescherming geniet en die een vergelijkbaar profiel vertoont als verzoekende partijen (onder meer omwille van de toestand op het vlak van huisvesting, werkgelegenheid, opvang, bijstand, ondersteuning en gezondheidszorg) zou dreigen terecht te komen in of zou worden geconfronteerd met ernstige problemen en zich daardoor zou bevinden in een situatie waarin de voormelde, bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt

en waarin hij zou worden geconfronteerd met een zeer verregaande materiële deprivatie die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. Verzoekende partijen dienen zulks aldus *in concreto* en aan de hand van hun individuele situatie en persoonlijke omstandigheden aannemelijk te maken.

In dit kader wordt in de bestreden beslissingen met recht gemotiveerd:

“Er moet echter worden gesteld dat u geen elementen vermeldt waaruit kan blijken dat u Spanje hebt verlaten wegens een gegronde vrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming verklaart u dat u geen werk vond in Spanje, dat uw vrouw en kinderen medische problemen hebben, dat niet al uw kinderen naar school konden omdat u de schoolkosten niet volledig kon betalen en dat men uw kinderen zal afnemen indien u niet in uw onderhoud kan voorzien (CGVS, p. 8).

Vooreerst moet er worden benadrukt dat u als persoon die internationale bescherming geniet, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement geniet en dat u geen elementen aanhaalt waaruit zou blijken dat deze bescherming zou hebben opgehouden te bestaan.

Er moet verder worden gesteld dat u geen elementen vermeldt waaruit kan blijken dat u Spanje hebt verlaten wegens een gegronde vrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Nergens in uw verklaringen kan er immers een band worden afgeleid tussen de door u aangehaalde vluchtmotieven en een van de vijf criteria van de Vluchtelingenconventie.

U slaagt er verder niet in aan te tonen dat u zich in Spanje in een situatie van extreme materiële armoede bevond die u niet in staat stelde in uw meest elementaire behoeften te voorzien, zoals onder meer voedsel, persoonlijke hygiëne en een plaats om te leven, en dat de tekortkomingen in Spanje, waar u internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereikten waardoor u in een situatie terecht was gekomen die zo ernstig was dat deze negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. U toont evenmin aan dat u bij terugkeer met een dergelijke situatie zou worden geconfronteerd. Er moet immers worden vastgesteld dat uit uw verklaringen met betrekking tot uw situatie in Spanje blijkt dat u in door de autoriteiten basisvoorzieningen ter beschikking kreeg gesteld. Zo blijkt uit uw verklaringen dat u en uw gezin beschikten over een huurwoning die voor jullie werd betaald (CGVS, p. 6 en CGVS II, p. 7). Voorts verklaart u dat zeven van uw acht kinderen naar school gingen en de jongste naar de opvang (CGVS II, p. 4). Tevens blijkt dat jullie toegang hadden tot medische en psychologische hulp. Uit uw verklaringen blijkt dat uw dochter naar een psycholoog ging (CGVS, p. 9 en 10). Ook uw zoon ging naar een dokter in Spanje (CGVS, p. 9). Tevens werd een scan van zijn hersenen genomen (CGVS II, p. 5). Ook uw vrouw had toegang tot medische hulp. Ze ging naar een dokter en specialist voor haar arm, kreeg medicatie voorgeschreven en onderging een MRI-scan (CGVS 19/22847B, p. 4 en 5). Zij ging ook naar een tweede specialist voor een tweede opinie (CGVS, 19/22847B, p. 5). Verder blijkt uit uw documenten dat uw zoon I. (...) een aangepast leerprogramma kreeg en een logopedische behandeling.

De loutere verklaring geen werk te kunnen vinden omdat er in het algemeen weinig werk is in Spanje doet geen afbreuk aan de vaststelling dat u niet aantoonbaar bij terugkeer te zullen terechtkomen van extreme materiële armoede bevond die u niet in staat stelde in uw meest elementaire behoeften te voorzien.

Wat betreft uw verklaringen over een procedure waarbij uw kinderen kunnen worden afgenomen indien u niet in uw levensonderhoud kan voorzien dient opgemerkt te worden dat u van een dergelijke procedure geen enkel bewijs neerlegt. Bovendien werd een dergelijke procedure in uw geval niet opgestart (CGVS, p. 12).

Overeenkomstig het recht van de Unie zijn er aan uw status diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden.

Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U hebt een internationale beschermingsstatus in Spanje verkregen. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die

voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen / Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

Gelet op de voorgaande vaststellingen, dient er te worden vastgesteld dat uw basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn in Spanje en dat uw levensomstandigheden er niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

De overige door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw Syrische identiteitsdocumenten en legerboekje hebben betrekking op uw identiteit en herkomst uit Syrië, die hier niet onmiddellijk betwist worden. Uw cv op zich biedt geen bijkomende informatie met betrekking tot uw situatie in Spanje.

(...)

Bijgevolg kan u evenmin aantonen dat u bij terugkeer naar Spanje terecht zou komen in een situatie die een schending zou inhouden van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

De door u neergelegde Syrische identiteitskaart heeft betrekking op uw identiteit en herkomst uit Syrië, die hier niet onmiddellijk betwist worden."

Verzoekende partijen voeren ter weerlegging van de voormelde motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Zij vergenoegen zich er immers toe eenvoudigweg en op algemene wijze te wijzen op de eerder door hen afgelegde verklaringen en de ter staving van deze verklaringen voorgelegde stukken. Met de loutere herhaling en bevestiging van de eerder door hen afgelegde verklaringen en het loutere benadrukken van de ter staving van deze verklaringen neergelegde stukken, doen zij op generlei wijze afbreuk aan de voormelde, omtrent en op basis van deze verklaringen en stukken gedane vaststellingen. Uit het loutere gegeven dat de bijstand aan verzoekende partijen werd stopgezet, kan, mede gelet op het voorgaande, voorts niet worden afgeleid dat verzoekende partijen bij een terugkeer naar Spanje terecht zouden dreigen te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waardoor zij in een situatie zouden terechtkomen die dermate ernstig is dat hun toestand op zich kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling.

Zo in weerwil van het voorgaande toch aangenomen zou kunnen worden dat verzoekende partijen hun toegang tot de meest fundamentele basisrechten, ondanks de rechten waarover zij beschikken en die aan hun internationale beschermingsstatus verbonden zijn, dermate bemoeilijkt zou worden of onmogelijk zou worden gemaakt, *quod non*, dan nog dient verder te worden opgemerkt dat zij geenszins aantonen of aannemelijk maken dat hun situatie hierin zou verschillen van deze van de onderdanen van Spanje en dat zulks (louter) te wijten zou zijn aan hun hoedanigheid van personen die de internationale beschermingsstatus genieten. Eveneens tonen zij niet concreet aan dat zij zich in dit kader niet (opnieuw) zouden kunnen beroepen op de hulp en ondersteuning vanwege de Spaanse autoriteiten. Verder tonen zij in het geheel niet aan dat zij, hoewel er kan worden vermoed dat hun grondrechten als begunstigden van internationale bescherming in Spanje geëerbiedigd worden en de aldaar aanwezige autoriteiten in staat zijn om hen een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden, bij een eventueel gebrek of nalatig handelen vanwege deze autoriteiten, hun rechten in Spanje niet zouden kunnen afdwingen aan de hand van de mogelijkheden die de vigerende Spaanse wetgeving en de Europese regelgeving hen daartoe bieden.

De Raad benadrukt te dezen dat Spanje als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan de beschermingsstatus van verzoekende partijen en waarvan zij gebruik kunnen maken. Aldus kan er worden vanuit gegaan dat de fundamentele rechten van de verzoekende partijen er verzekerd zijn, dat de geboden bescherming in wezen doeltreffend is, dat Spanje het non-refoulement beginsel naleeft en dat de levensstandaard van verzoekende partijen in Spanje niet gekwalificeerd kan worden als zijnde vervolging of ernstige schade. Verzoekende partijen slagen er, mede gelet op het voorgaande, geenszins in om het tegendeel aan te tonen. Zij tonen niet concreet aan dat de levensomstandigheden waarin zij in Spanje zouden terechtkomen een schending zouden uitmaken van hun fundamentele rechten en brengen geen

argumenten bij die een overtuigende, concrete aanwijzing vormen van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in hunner hoofde en ten overstaan van Spanje. Er zijn evenmin aanwijzingen dat verzoekende partijen verhinderd zouden zijn om opnieuw tot het grondgebied van Spanje te worden toegelaten. De situatie van verzoekende partijen als personen die internationale bescherming genieten verschilt bovendien fundamenteel van de situatie van de persoon die om internationale bescherming verzoekt. Als personen die internationale bescherming genieten, hebben zij binnen de EU immers een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de EU zijn er ook een verblijfsrecht en diverse rechten en voordelen op het gebied van toegang tot werk, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden met hun status. Het feit dat de algemene economische toestand in de lidstaten van de EU verschillend is, ondermijnt deze vaststelling niet. Niet alle ingezetenen van de EU hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, werk en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de EU genieten. De vaststelling dat er verschillen bestaan tussen de lidstaten van de EU in de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, houdt in hoofde van de verzoekende partijen op zich geen vervolging in overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoekende partijen nog verwijzen naar een aantal arresten die de Raad in het verleden velde, kan worden opgemerkt dat zij hiermee geen afbreuk kunnen doen aan het voorgaande. Nog daargelaten dat zij mede gelet op hetgeen voorafgaat niet concreet aantonen dat zij zichzelf in een vergelijkbare situatie zouden bevinden als de personen waarop deze arresten betrekking hadden, dient immers te worden opgemerkt dat de precedentwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. De rechtspraak van de RvV heeft geen precedentwaarde en elk dossier wordt afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie gebeurt in elk stadium van de procedure. Feiten en elementen eigen aan elk concreet verzoek om internationale bescherming, waaronder de voorliggende landeninformatie, zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier.

Hoe de verwijzing van verzoekende partijen naar een arrest van het EHRM dat in 2000 gevelde werd, dat zich uitsprak over de deportatie door Turkije van een vrouw die aangaf dat zij van overspel werd beschuldigd naar Iran en waarbij deze vrouw in Turkije de kans niet had gekregen om haar claim op dit vlak te laten onderzoeken te dezen dienstig zou kunnen zijn, kan verder niet worden ingezien en wordt door verzoekende partijen op generlei wijze uiteengezet. Dat deze rechtspraak *in casu* en ten aanzien van verzoekende partijen *mutatis mutandis* toegepast zou kunnen worden, kan dan ook niet worden gevolgd.

Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat evenmin kan worden ingezien op welke wijze het betoog dat verzoekende partijen voeren omtrent de situatie in Griekenland te dezen dienstig zou kunnen zijn. Bijgevolg kan worden aangenomen dat dit betoog in het verzoekschrift werd opgenomen ten gevolge van onzorgvuldig kopieer- en plakwerk en wordt dit verder niet in rekening gebracht.

3.8. Gelet op het voorgaande, heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met recht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partijen op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet en dient het beroep te worden verworpen.

3.9. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven december tweeduizend twintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT